

Sygn. akt II W 482/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Nidzicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SR Elżbieta Lewandowska

Protokolant sekr. sąd. Milena Romańska

w obecności st. sierż. A. S. z Komendy Powiatowej Policji w N.

po rozpoznaniu dnia 09 marca 2017 roku w N.

sprawy przeciwko **M. G. (G.)**

synowi B. i A. z d. L.,

ur. (...) w W.,

obwinionemu o to, że w dniu 29 maja 2016 roku około godziny 17:10 w miejscowości N. na ulicy (...), na drodze nr (...), kierując pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) przekroczył prędkość jazdy w terenie zabudowanym o 25 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw.

o r z e k a:

I. Obwinionego M. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 29 maja 2016 roku około godziny 17:10 w N. woj. (...)- (...) na drodze nr (...) - Alei (...) - kierując pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) z prędkością 75 km/h na obszarze zabudowanym, przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 25 km/h, to jest popełnienia wykroczenia z art. 92a kw i za to wymierza mu na podstawie art. 92a kw karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych.

II. Na zasadzie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) i art. 118 ust. 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Nidzicy) zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (sto) złotych oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 482/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 maja 2016 roku w godzinach po południowych na terenie miasta N. służbę pełnił patrol ruchu drogowego z Komendy Powiatowej Policji w N. w składzie (...). Funkcjonariusze Policji poruszali się oznakowanym pojazdem służbowym marki A. R. i po godzinie 17:00 kierujący parkował radiowóz na lewym poboczu drogi nr (...) - Alei (...) - prowadzącej z miasta w kierunku N. i S., prostopadle do ulicy. O tej porze funkcjonariusze z patrolu ruchu drogowego dokonywali pomiaru prędkości przy użyciu laserowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym U. nr fabryczny (...). Tego dnia warunki drogowe były dobre, oznakowanie znakami drogowymi było dobrze widoczne, a natężenie ruchu pojazdów na drodze średnie.

Odcinek drogi nr (...) bezpośrednio poprzedzający wjazd w granice miasta oraz odcinek Alei (...) w stronę miasta do miejsca parkowania radiowozu jest prostym odcinkiem przebiegającym po terenie płaskim, a radiowóz był ustawiony w odległości 480-500 metrów w stronę centrum miasta od znaku pionowego D-42 „obszar zabudowany”. Na odcinku od znaku D-42 „obszar zabudowany” w stronę miasta dozwolona prędkość jazdy wynosi do 50 km/h. Za znakiem drogowym „obszar zabudowany” w kierunku N. występuje zakręt w lewo, który jest słabo widoczny z miejsca parkowania radiowozu.

Tego dnia w godzinach po południowych obwiniony M. G. jechał samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) od strony S., N. w kierunku N.. Około godziny 17:10 obwiniony dojeżdżał do N..

Funkcjonariusz Policji K. B. widząc, że kierujący pojazdem jadący w kierunku centrum miasta, znajduje się na obszarze zabudowanym i porusza się ze znaczną prędkością, dokonał pomiaru prędkości tego pojazdu i laserowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym zarejestrował prędkość 75 km/h z odległości 253 metry. Funkcjonariusz Policji podał sygnał do zatrzymania kierującemu pojazdem marki O. (...), który zatrzymał się do kontroli drogowej. Następnie okazując M. G. zarejestrowaną prędkość, czas od dokonania pomiaru i odległość, z jakiej pomiar został wykonany, poinformował go o popełnionym wykroczeniu. Obwiniony nie kwestionował przekroczenia dopuszczalnej prędkości jazdy na obszarze zabudowanym o 25 km/h, ale przeprowadzający kontrolę drogową za popełnione wykroczenie nie nałożył mandatu karnego kredytowanego, gdyż obwiniony nie posiadał stałego miejsca zameldowania, a na opłacenie mandatu gotówkowego nie dysponował pieniędzmi.

Dowody: wyjaśnienia obwinionego k. 8, zeznania świadków: K. B. k.60v-61, T. B. k. 61-61v, notatka urzędowa k.1, świadectwo legalizacji k.9.

Obwiniony M. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Podał, iż pojazdem poruszał się w N. przed godziną 17:00 i w materiałach sprawy jest błędna godzina. Nie miał możliwości przekroczenia prędkości, ponieważ w tamtym miejscu do ruchu włączał się inny pojazd, który poruszał się przed nim z prawidłową prędkością. Wyjaśnił, iż po zatrzymaniu do kontroli policjant podszedł do niego po chwili i pokazał mu pomiar prędkości, natomiast czas od pomiaru prędkości był zbyt długi, jak na faktyczny upływ czasu, jaki mógł minąć. Podał, iż zanegował pomiar prędkości i zwrócił uwagę, że pomiar prędkości odbył się w miejscu gdzie były drzewa i stała reklama. (wyjaśnienia k. 8).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego M. G. zasługują na wiarę jedynie częściowo. Obwiniony nie kwestionował faktu kierowania pojazdem i zatrzymania go do kontroli drogowej w godzinach po południowych przez funkcjonariusza Policji z powodu przekroczenia dopuszczalnej prędkości. Przyznał, iż funkcjonariusz Policji okazał mu wynik pomiaru prędkości na urządzeniu. W tej części relacje obwinionego korespondują z zeznaniami funkcjonariusza K. B. i T. B. oraz treścią notatki urzędowej sporządzonej przez pierwszego z wymienionych w dniu zdarzenia.

Natomiast nie sposób podzielić twierdzeń obwinionego, że w sporządzonych materiałach z kontroli drogowej była błędna godzina zatrzymania pojazdu kierowanego przez niego do kontroli drogowej, pomiar prędkości pojazdu obwinionego uniemożliwiały drzewa oraz reklama i kierujący kwestionował pomiar prędkości, gdyż poruszał się przed nim inny pojazd jadący z prawidłową prędkością, a także był zbyt długi czas od pomiaru. Forsowana przez obwinionego wersja, w ocenie Sądu, ukierunkowana została na podważenie przekroczenia dopuszczalnej prędkości na obszarze zabudowanym i uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie drogowe.

Funkcjonariusze Policji K. B. i T. B. zgodnie stwierdzili, że pełniąc służbę na terenie miasta N. poruszali się oznakowany pojazdem policyjnym marki A. R. i w godzinach po południowych pojazd służbowy był zaparkowany na lewym poboczu drogi nr (...) – Alei (...), patrząc w kierunku N. i S.. Z miejsca parkowania radiowozu, mając dobrą widoczność w kierunku N., na prostym, płaskim odcinku drogi na obszarze zabudowanym, dokonywali pomiaru prędkości jazdy pojazdów przy użyciu laserowego przyrządu do pomiaru. Jednoznacznie zeznali, że pomiaru prędkości jazdy

nadeżdżającego pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...), dokonywał funkcjonariusz K. B. na obszarze zabudowanym i on też przeprowadzał kontrolę zatrzymanego pojazdu. Świadek T. B. zeznał, iż od miejsca parkowania radiowozu do miejsca usytuowania znaku pionowego „obszar zabudowany” jest to prosty odcinek drogi o długości około 480-500 metrów, zaś świadek K. B. dodał, iż pomiar został dokonany na obszarze zabudowanym z odległości 253 metry. Laserowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym wskazał prędkość nadeżdżającego pojazdu marki O. (...) km/h. Funkcjonariusze z patrolu zgodnie opisali zasady pomiaru prędkości laserowym przyrządem U. oraz dane wyświetlane na monitorze przyrządu po dokonaniu pomiaru prędkości i ich kolejność, które zostały okazane kierującemu pojazdem. Podkreślili, że pomiar był dokonywany na prostym odcinku drogi, zaś namierzanie pojazdu, którego prędkość ma być zmierzona jest punktowe i wynik uzyskuje się w przeciągu sekundy-dwóch sekund. Nadto zeznali, że jeśli obsługujący przyrząd pomiarowy widzi nadeżdżający pojazd, to drzewa, czy reklamy, znajdujące się poza jezdnią, nie stanowią przeszkody w dokonaniu pomiaru prędkości przy użyciu laserowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów U.. Wprawdzie funkcjonariusze Policji nie pamiętali czy przed pojazdem marki O. (...), którym kierował obwiniony, jechały inne pojazdy, lecz ich zeznania dotyczące zasad pomiaru prędkości można odnieść również do przeszkody, jaką miałyby być inny pojazd. Zatem, skoro dokonujący pomiaru prędkości widział pojazd marki O. (...) i zdołał go namierzyć laserowym przyrządem U., to inny pojazd ewentualnie jadący przed pojazdem obwinionego, nie stanowił przeszkody w dokonaniu pomiaru.

Funkcjonariusze Policji zgodnie zeznali, iż obwiniony M. G. po okazaniu mu wyników pomiaru nie kwestionował przekroczenia dopuszczalnej prędkości na obszarze zabudowanym o 25 km/h i nie wskazywał, że pomiar jest niewłaściwy, gdyż rosną drzewa i stoi reklama, a jedynie stwierdzili, iż przeprowadzający kontrolę drogową odstąpił od postępowania mandatowego i nie nałożył na kierującego mandatu karnego kredytowanego, bowiem obwiniony nie posiadał stałego adresu zameldowania, zaś na mandat gotówkowy nie miał pieniędzy. Funkcjonariusz K. B. jednoznacznie zeznał, iż skoro w sporządzonej przez niego notatce wskazana jest godzina zdarzenia – około godziny 17:10 – to o tej godzinie zatrzymał pojazd do kontroli po dokonaniu pomiaru prędkości i wykluczył, aby rozbieżność wynosiła kilkanaście minut, dopuszczając rozbieżność w czasie najwyżej minutę-dwie.

Wprawdzie obwiniony podnosił, iż upłynął zbyt długi czas od pomiaru prędkości do okazania mu wyniku, to jednak nie wskazał jednoznacznie, jaki to był czas i co rozumie przez zbyt długi upływ czasu, jaki mógł minąć. Podkreślić trzeba, że funkcjonariusze z patrolu zgodnie wskazywali, iż kierujący pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) podczas kontroli nie negował przekroczenia dopuszczalnej prędkości o 25 km/h, zaś wynik pomiaru prędkości i czas, jaki upłynął od pomiaru na monitorze urządzenia są widoczne jednocześnie.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków K. B. i T. B., którzy pamiętali zasadnicze i istotne dla rozstrzygnięcia tej sprawy okoliczności zdarzenia. Ich relacje są zbieżne i znajdują także potwierdzenie w treści notatki urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza K. B. na gorąco po zaistnieniu zdarzenia. Wymienieni świadkowie są osobami obcymi wobec sprawcy i nie sposób znaleźć powód, dla którego mieliby składać nieobiektywne zeznania i bezpodstawnie obciążać M. G.. Należy przy tym zauważyć, że świadek K. B., który wówczas dokonywał pomiaru prędkości i przeprowadzał kontrolę drogową kierującego pojazdem marki O. (...), z racji wieku oraz posiadanego stopnia jest doświadczonym funkcjonariuszem Policji i nie sposób przyjąć, iż nieprofesjonalnie dokonał on pomiaru prędkości pojazdu przy użyciu przyrządu U., zaś obaj świadkowie mają dobrą orientację w usytuowaniu miejsca zdarzenia, polegającego na przekroczeniu dozwolonej prędkości oraz przebiegu kontroli drogowej z udziałem obwinionego M. G..

Wypada też podkreślić, iż tamtego dnia funkcjonariusz Policji K. B. używał laserowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym o znaku fabrycznym (...) 20-20 200LR, nr fabryczny (...), rok produkcji 2010, posiadającego świadectwo legalizacji pierwotnej wystawione dnia 12 lutego 2016 roku z terminem ważności do dnia 28 lutego 2017 roku. Z powyższego dokumentu jednoznacznie wynika, że przedmiotowy przyrząd pomiarowy spełnia wymagania rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2014 r., poz. 281).

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, co do popełnienia przez obwinionego M. G. wykroczenia drogowego i w świetle powyższych ustaleń Sąd uznał, iż swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona wykroczenia z art. 92a kw, gdyż w dniu 29 maja 2016 roku około godziny 17:10 w N. woj. (...) - (...) na drodze nr (...) - Alei (...) - kierując pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) z prędkością 75 km/h na obszarze zabudowanym, przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 25 km/h. Podkreślić przy tym trzeba, iż w przypadku tego wykroczenia przepisy nie przewidują do jego zaistnienia wystąpienia znamienia zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, a wobec tego kierujący dopuszcza się popełnienia wykroczenia przez sam fakt nie stosowania się do znaków drogowych lub innych przepisów ruchu drogowego.

Wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych Sąd uznał, iż taka właśnie kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu zwłaszcza, że naganne zachowania kierujący pojazdem dopuścił się na obszarze zabudowanym miasta N. i przy widocznym oznakowaniu znakami drogowymi oraz zawinienia obwinionego, który lekceważąc podstawowe zasady ruchu drogowego, znacznie przekroczył dopuszczalną prędkość obowiązującą na obszarze zabudowanym – pkt. I wyroku. Ponadto obciążył obwinionego kosztami sądowymi – pkt. II wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

3. (...)

(...)